

ode mne, co tě zlého a nešťastného potkati má. Poněvadžs to na mne oznámil a způsob těla mého zvěstoval, tehdy máš vědět, žeť se, dokud jsi živ, nic dobře věsti nemá, ale újmu trpětí musíš na zdraví, na duši i na statku tvém. A žádného prospěchu ve všech činech tvých mít nebudeš, dokud jsi živ. A toť vše přijde skrze nevěru tvou a falešné přísahání, kteréž jsi mně, chudé a smutné ženě, učinil. Takéť povím o tom, což jsem dávno tajila, kdyžs mne v sobotský den proti slibu svému špehoval a z ponuknutí strajce tvého po mně jsi šel a na mne skrze díru, když jsem se v lázni myla, hleděl, ale že jsi to zatajil před lidmi a před zlyým duchem, nic jsem na to nebalala, ale vážilať jsem to milostivě podle lasky a srdečné milosti manžela mého milého, a kdyby nyní to též učinil a zatajil, aby zly duch o tom nevěděl, byla bych u tebe zuostala podle přirození ženského a umřela bych jako jiná žena a do země byla pochována. Tež duše má byla by se dostala do nebeské radosti. Ale již musím s tělem i s duší do velikých muk a trápení jíti, v nich zuostanu až do dne soudného. A ty skrze ten nešlechtný skutek zle se mít budeš. A nyní starost a práce tvá nastala, země a lidé tvoji rozdělení jsouc, nikdá nevejdu v jednotu. Z rodu tvého žádný štěstí mít nebude a řídko kdy pokoje užívou. Protož již měj se na péči, neb s tebou v žádném obcování více nebudu ani v poddanosti tvé, ač mi toho velmi líto a žel. Což tomu smutná mám učiniti, poněvadžs slib svůj zrušil a jeho, jak jsi sliboval, nezdržel, již to musí být. Ale poněvadž jsem syny z tebe zplodila a pro tu lásku, kterouž jsem k tobě měla, totoť radím před těmito pány našimi, aby syna našeho Horrybela, když já se od tebe odloučím, hned zahubiti a spáliti dal, nebo s sebou na svět přinesl tři oči, proto, ostal-li

by živ, že by za něho taková bouřka a nesvornost ve vsi zemi Pojiřové byla, aniž by také růsti rež nebo které obilé mohlo, a bratry své k veliké by chudobě připravil a všickni přátelé zahubeni a nouzi trpětí by musili."

A když Meluzína ty všeckny věci vypravila, počala mluvití [o] Goffrojovi, pravíce, že ten klášter Malěrtuov, který vypálil, stalo se to z vůle a dopuštění božího pro hříchy těch mnichuov, neb jsou zrušili řeholu svou a vystoupili z zákona svého. Neb jest Pismo, že pro jednoho hříšníka sto jiných zahynouti musí, ale však aby věděl, že Goffroj ten klášter opraviti a zase lépe (nežli kdy prvé byl) ustavěti káže, též i mnichuov v něm více bude, nežli prvé bylo. Zboží mnoho k němu dávati bude, když bude málo starší a rozumnější.

Potom opět vypravovala Reymondová, řkouce: „Ti páni, kteříž na tomto zámku panovají budou, po stu letech když mne uzi nad tímto zámkem v povětí létati, vědětí jistě mají, že ten rok nového pána mít budou anebo hned po roce. Pakli mne v povětí nebudou mocti poznati, najdou mne v té studnici Tursbrym, dokudž tento zámek zkažen nebude. A to proto, že jsem z svého pokladu mnoho peněz na něj naložila, pro kterouž věc líto a těžko mi jest, že se mám od toho zámku tak smutně a žalostivě bráti a jeho se zbavit, na němž jsem měla radost i všeliké utěšení. Ale poněvadž jinaké byti nemůž, připomenutí i to, Reymonde můj milý, jaká láska a radost při počátku mezi námi byla a jaká žalost při rozloučení se okáže, kteréhož jsi ty příčina a původ největší. Naše štěstí obrátí se v neštěstí, naše bohatství a svoboda v chudobu a v službu, neb všeckny činy svého dobrého od nás odstoupily. Protož již s tebou nákráte mluvití budu, neb u tebe zůstati, muoj milý Reymonde, nemohu nikoli. Odpusťž tobě Pán Buoh, co